

ရထား

(ကဗျာရှည်ငါးပုဒ်စုစည်းမှု)

မောင်ချောနွယ်

PRESENTED BY KO ZAW

မာတိကာ

အဖွင့်စကား ၉

မောင်ချောနွယ်၏အမှာစာ ၁၁

လူကြိုက်နည်းတဲ့ကောင် ၁၇

အထက်တန်းကျတဲ့ရေ ၂၉

အခွန်တော်မဲ့ရာသီဥတု ၄၇

ကြမ်းပိုးများတဲ့အိပ်ရာ ၆၀

ရထား ၈၂

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ကျော်က ဂျာမန်ကဗျာဆရာ
ဂွန်ထယ် ဖွဲ့ဆိုခဲ့သော ကမ္ဘာ့အအိုအမင်း အဟောင်းကြီးကိုပဲ
ကဗျာဖွဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ မလုံလောက်ဘူးထင်လို့။

မြန်မာပြည်သား ကဗျာဆရာ

ဖြောင့်ထားသောအချက်အလက်

ဟောသည်
တယ်လီဗေးရှင်းခေတ်
ကွန်ပျူတာခေတ်
အသံထက်မြန်တဲ့ ဂျက်တွေခေတ်
ကျည်ဆံရထားခေတ်
တိုက်ချင်းပစ်ခုံးတွေခေတ်
လသွားယာဉ်တွေခေတ်မှာ
ကျွန်တော်တို့ရင်ခုန်သံတွေဟာ
ခြောက်ဖက်သံကြားဖြစ်ရမယ်
ကျွန်တော်တို့ရင်ခုန်သံများနဲ့ ကဗျာဟာ
ခြောက်ဖက်သံကြားဖြစ်ရမယ်။

မောင်ချောနွယ်ကို ကိုးကွယ်ဖို့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။
ကမ္ဘာ့အိမ်ယာကို ရှာဖွေခဲ့တာဖြစ်တယ်။
ကမ္ဘာ့လူသားထုအိမ်ယာကို ရှာဖွေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

[၁]

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ရွှေသားသံယောဇဉ်ဟာ အဲဒါ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ ကဗျာပါ။

သစ်တော်ပင်လေး တစ်ပင်ဟာ ကဗျာဆရာဖြစ်နေ တယ်လို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ပါတယ်။ ပါးစပ်ပြဲပြဲ အပွင့်ဝါဝါ တွေ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကြယ်ပွင့်တွေလို သစ်ရွက်တွေပါ ခြံရံ နေတဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်ဟာလည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ပါပဲလို့ ကျွန်တော်သိမြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူက သူ့ဘဝတစ်ခု လုံးလုံးကို အဲသည်လို ကဗျာဖွဲ့ဆိုထားပြီး နေထိုင်နေတာလို့ ကျွန်တော် သိရှိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ စကြာပန်းပွင့် ဖြူဖြူ လေးတွေ၊ ညှာတံနီလေးနဲ့ ဆိတ်ဖလူးပန်းကလေးတွေ မျက်တောင်ကော့ကော့ကလေးနဲ့ ခရေပွင့်ကလေးတွေ၊ သူတို့ ဘဝလေးတွေကို သူတို့ မွေးကြိုင်လှပ ဖိတ်လက်နေအောင် သူတို့တွေ ဖွဲ့ဆိုနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ဖြောင့်ချက်တွေ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ဖြောင့်ထားသော အချက် အလက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ တကယ်တော့ “ကဗျာ” ဆိုတာ ဖြောင့်ထားသော အချက်အလက်ပါပဲ။ မူလ ပင်ရင်းကိုယ်၌က ဖြောင့်နေသော အချက်အလက် တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဖြောင့်ထားသော အချက်အလက် တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် ရင်ခုန် ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ရင်ခုန်သံမြန်နှုန်း မြင့်ခဲ့ပါတယ်။

[၂]

ကဲ--- ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖုတ်သမားတွေရဲ့ လက်တွေက စလိုက်ကြရအောင်။ ဂျုံကိုနယ်စဉ်၊ မုန့်ကို ဖုတ်စဉ်မှာ မုန့်ဖုတ်သမားတွေရဲ့ လက်တွေ သန်မာဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှလည်း ဂျုံကို နူးညံ့အောင်၊ လှပမွှေးကြိုင်အောင်၊ အရသာရှိအောင် စွမ်းနိုင်ကြမယ်လေ။ မဟုတ်ဖူးလား။ ကျွန်တော်က မုန့်ဖုတ်သမားတွေရဲ့ လက်တွေကို ကျန်းမာ သန်စွမ်းစေချင်လှပါတယ်။ ပိုးကြိုးနဲ့ သံမဏိကြိုးချောင်းတွေပေါ်ရောက် ဂီတသမားရဲ့ လက်တွေကိုလဲ အဲဒီလိုပဲ လှပသန်စွမ်းစေချင်ပါတယ်။ ပန်းချီဆေးရေးမယ့် ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းတိမ်ဆရာ၊ ပန်းပုဆရာ၊ ကဗျာစာရေးသားသူကဗျာဆရာဆိုတဲ့ အနုပညာ၊ အနုသုခုမ လက်တွေ လှပသန်စွမ်းဖို့ လိုအပ်လှပါတယ်။ အဲသည် အနုသုခုမ လက်တွေထဲမှာ ဆန်းသစ်သွေးသားနဲ့ ဆန်းသစ် အတွေးအခေါ်တွေ ရှင်သန်စီးမျောနေပါစေလို့လည်း ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ဆုတောင်း ပတ္တနာ ပို့သလိုက်ပါတယ်။ အဲသည်လိုနဲ့ ဟောသည် လူ့လောကကြီး အလယ်ခေါင်မှာ မောင်ချောနွယ် ဆန်လာခဲ့ပါတယ်။

[၃]

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဘာသာရေးဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယဘာသာရေးဟာ ကဗျာ
အနုပညာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်
ခန္ဓာမှာ လာရောက် ခိုင်ကျည်စွဲမြဲနေတဲ့ စိတ်ပျားအုံ။
ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လာရောက် တည်ကြည်နေတဲ့
စိတ်သွေးသားနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ ဖြစ်စဉ်
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲသည်လိုနဲ့ အနော်မာသောင်ကမ်းမှာ၊ ကျွန်တော်
ရင်ခုန်ယုံကြည်မြှုပ်နှံတဲ့၊ အနုပညာ အနော်မာသောင်ကမ်း
မှာ ကျွန်တော့်ဘဝကို မြေကြီးနဲ့ ရောနှောခဲ့ပါတယ်။
အချိန်တန်ရင်တော့ အရိန္ဒမာလုံရမှာပါပဲ။ ဘယ်အပင်၊
ဘယ်အသီး၊ ဘယ်အရွက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ထိလိုက်ရင်
ချိုမြိန်သွားပါလိမ့်မယ်။

“အပ္ပမာဒေန၊ သမ္မာဒေထ”

ကိုယ့်ဒဏ်ရာကိုယ်တော့ မမေ့ဖို့လိုပေလိမ့်မယ်။

[၄]

သန့်ရှင်းသူလမ်းကို ခင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့
သီချင်းသံ ကြားကြပါစေ။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ကျွန်တော်တို့
အားလုံးရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးမှာ ထိုးစိုက်ပါစေ။

[၅]

သူငယ်ချင်းရေ
ကိုဖော်ဝေးရေ
ကျွန်တော်တော့ တစ်လက်မမှ ဆုတ်မပေးနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။

မောင်ချောနွယ်

MOAT THOMAS. 1994

လူကြိုက်နည်းတဲ့ကောင်

ဈေးထဲမှာ ကိုယ်ထည်ပြည့်ပြည့် အရသာရှိရှိ
ရေချိုငါးသလောက်ကြီးက ၁၈ကျပ်တဲ့ ။
နာမည်လည်းဖျင်း အဆီအသားလည်းဖျင်းတဲ့
ငဖျင်းက ၂၈ကျပ် ဈေးတဲ့ ။
ဒါနဲ့ ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်မိတယ် ။
ဘာဖြစ်လို့များ အရသာလည်းရှိ ကိုယ်ထည်လည်းပြည့်တဲ့
ရေချိုငါးသလောက်က ဈေးနည်းနေတာလဲလို့ ။
လူကြိုက်နည်းလို့တဲ့ ။
ငါးဖျင်းကတော့ လူကြိုက်များလို့ ဈေးကြီးတယ်တဲ့ ။
ဟုတ်ကဲ့ မောင်ချောနွယ်ဟာ
လူကြိုက်နည်းတဲ့ကောင် ။

မိုက်ရိုင်း ထွားကျိုင်းလှချည်ရဲ့
မတ်တပ်စာတောင် မဖူမလုံနဲ့ကောင်
တုံးလုံးစာ ဝေလာဝေးလို့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကောင်လေ။

ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ကာ
အင်မတန် သန်းများတဲ့ မိန်းမခေါင်းပေါ်
သန်းတွေ တရွရွ တစိစိ ပွတက်နေသလိုမျိုးလေ
ကဗျာတွေက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ။

အပေါ်စား ရက်စတော့ရင့်တွေက
အလကားရတဲ့ ဆာဒါးဟင်းချိုရည်တွေနဲ့
သူ့ဘဝကို မတည်ဆောက်လိုဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ့် ခက်ရပုံများ
စားပွဲပေါ်မှာ သည်ဟင်းချိုရည်တစ်ခွက်ပဲ
ပူပူနွေးနွေး ရှိလေတာ။

နွမ်းပါးတဲ့ အောက်ခြေ လူတန်းစားတွေနဲ့
ဒူးတင်ပေါင်တင် တစ်တန်းတည်း နေပေမယ့်
ဘုံဆန်တဲ့ အိမ်သာမျိုးကျ
သင်းက မကြိုက်ပြန်ဘူးတဲ့။

အရက်ဖြူကို ယဉ်ကျေးမှု မြှင့်သောက်တတ်သေး
ဇိမ်ခံရကောင်းမှန်း သိတတ်သေး
အသုံးချ သောက်ရမည်မှန်း သိတတ်သေး
မူးလာရင် ထကဖို့
ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်တဲ့ကောင်လေ
ဘဝမှာ
သံအမတ်ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ချင်သေးသတဲ့။

စကားပြောရာမှာ
အထက်တန်းကျအောင်
တော်ဝင်အောင် ပြောတတ် ပြောနိုင်ပေမယ့်
သူတစ်ဖက်လူကို အမှန်တကယ် ပြောခဲ့တာနဲ့
သူပြန်ပြောပြတဲ့အခါ
ပိုပြောတတ်တဲ့ ဉာဉ်ကလည်း ရှိသေး။

ပါးတဲ့နေရာမှာ ခြင်ထောင်ဇာထက် ပါးပေမယ့်
တကယ့်လက်တွေ့မှာ မကျင့်သုံးဖြစ်လို့
လူတွေက ထူတယ်လို့
အထင်ခံရမြဲ ကောင်လေ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း
ဂျစ်ကားပေါ်မှာ
ပေါင်သားအလှ ပေါ်လွင်အောင်
အချိုးကျကျ ထိုင်တတ်တဲ့
အရွယ်ရှိရှိ အရာရှိကတော် တစ်ယောက်လိုလေ
အဲသည့် ကဗျာဆရာဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ
နေထိုင်တတ်သေးတယ်။

သူ့သွေးကြောထဲမှာ ဂြိုဟ်တွေ
ကဗျာဆိုတဲ့ ပါပဂြိုဟ်တွေ
စူးဝင်စီးဝင်လို့
မောင်ချောနွယ် ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ
ကမ္ဘာပတ် လမ်းကြောင်းထဲမှာ နေတာလို့
ကြက်ရင်အုပ်လောက်သာရှိတဲ့ သူ့ရင်အုံကို
ကော့ကော့ပြတတ်သေး။

သွေးစိမ်း တစ်ပေါက်ပေါက်နဲ့
တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝခရီး
ဂီယာကုန် လီဗာကုန်မောင်းနှင်ခဲ့
သူ့ဘဝကို သားရေတစ်ပြားစာယူ
ခင်းကျင်းကြည့်လိုက်ရင်
မြို့တစ်မြို့ တည်နိုင်တယ်
မြစ်တစ်မြစ် စီးဆင်းသွားနိုင်ပေရဲ့။

ဒီကောင်က အသည်းက ခပ်ငယ်ငယ်ရယ်လို့
သူ့မွေးသမိခင်က ခဏခဏ
လူကြားထဲ ပြောခံရတဲ့ကောင်ပေါ့
ဘဝကို ရင်ခုန်သလို အရင်းအတိုင်းနေခဲ့။

နာကျင်တဲ့အခါ မအော်ဘဲ
ပျော်ရွှင်တဲ့အခါ ရယ်မောဖို့ နောက်မကျခဲ့ဘူး
သူ့အတိဒုက္ခကို တစ်ဖက်လူက
သိရှိလက်ခံပေးမယ့်
သူက သူ့ဒုက္ခအပေါ်
ကိုယ်ဖော့ဖော့ နေတတ်လွန်းလို့
တစ်ဝက်ကူညီစာနာမှုသာ ရရှိခဲ့သူပေါ့။

ကုသိုလ်ကံ လိုက်ပုံကလည်း
ပါးစပ်နဲ့ ကူညီပြီး လက်မပါတဲ့ မိတ်ဆွေ
ပေါ်ပြည့်လှတဲ့ကောင်ပေပဲ။

ခုံးထ ကမ္ဘာမြေကြီး
အခိုးအငွေ့ သစ်ကိုင်းနဲ့
အဲသည်သစ်ကိုင်းပေါ်က ယောင်ကိုင်းပြည်တည်နာ
မြစ်နဲ့ကမ္ဘာဦးကို တူးဆွလာတဲ့လက်
အမှန်တရားကတော့ လူတွေလိုပါပဲ
အောင်စ နည်းနည်းရယ်ပါ
သာမန်လူနဲ့ မတူတဲ့အရာဆိုလို့
ဒါတွေပဲ သူ့မှာ ရှိရဲ့။

ကျန်တာတွေကတော့
သာမန်လူတွေဆောင်ကြဉ်းနိုင်တဲ့စွမ်းရည်
သူ့မှာ ခပ်နည်းနည်းရယ်
ဥပမာ
မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး
အရာရှိ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးပေါ့။

တစ်ခုခုကိုမြင်ရင်
သွားရေတများများနဲ့ ဖြစ်တာမျိုးကို
သိပ်ရှုံ့ရှာတဲ့ကောင်
ငယ်ငယ်က ဟိုဝါဒသည်ဝါဒတွေကို နည်းနည်းမြည်းစမ်းဖူး။

ခုတော့
မင်္ဂလာတရားနဲ့ အညီလေ
ငါးအပုပ်စားရပေမယ့်
ဗြဟ္မစိုရ်တရား လက်ကိုင်ထားလို့
ဘယ်သူတွေများ ငါးပုပ်စားရလို့
ဗြဟ္မစိုရ်တရား လက်ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့လို့လည်း။

အဆုတ်မကောင်း
အသက်ရှူပြန်တွေက မကောင်းလှပေမယ့်
မြေအောင်းနှစ်ချို့ဝိုင်ကောင်းကို ကြိုက်သေး
ဗာဂျီနီးယားကောင်းတဲ့ စီးကရက်ကို ကြိုက်သေး
အရက်ကလေးထွေထွေနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေအပေါ်
သူ့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ပုံက မယားတစ်ယောက်လိုလေ။

ဘာသာစကားအမျိုးမျိုး ပြောင်းမပြောတတ်လို့
ဖိနပ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းမစီးတတ်လို့
ခဏခဏ အပြစ်တင်ခံရတဲ့ကောင်ပေါ့
ကိုယ့်သားအရွယ် ညီအရွယ်ကောင်တွေက
လိမ်တာညာတာကို လိမ်တာမှန်းသိသိနဲ့ ခံပြီး
သာယာနေတတ်တဲ့ကောင်လေ။

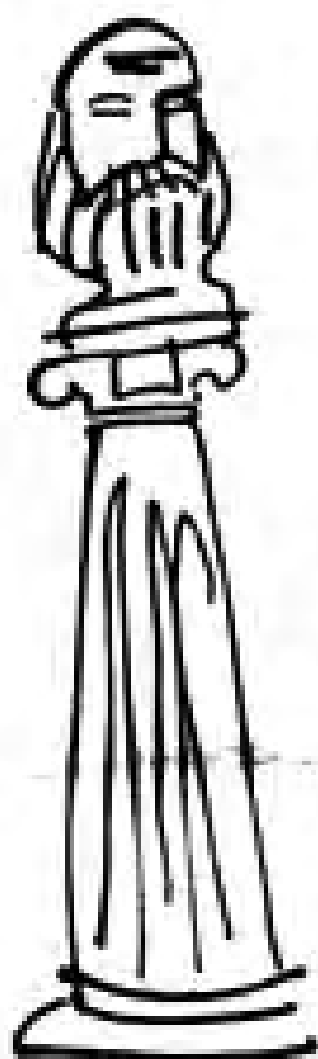

အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်
လင်ကိုလုပ်ကျွေးတဲ့ မယားကောင်းလို ပေါင်းခဲ့ပေမယ့်
နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လုံးလုံး
သူ့ဘဝ သူ့ခန္ဓာအပေါ်ကျ မကောင်းခဲ့တဲ့သူလေ
မည်မဝယ်နဲ့ အနေအထိုင်မတတ်ဘူးလို့
ရင်ဘတ်ဆွဲကြိုးနဲ့ ကောင်တွေရဲ့ အဝေဖန်ခံရလှပေ။

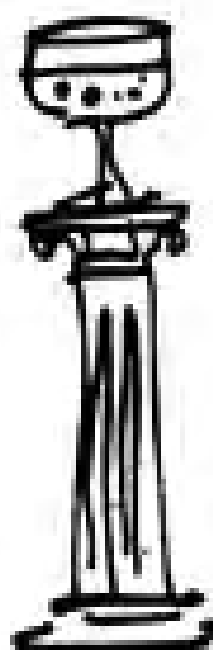
သူ့ကံလိုက်ပုံကလည်း
လူပါမက နတ်ပါမုန်းအောင် ပြောတတ်တဲ့
ပါးစပ်ကြီးနဲ့ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ရသေး
အဲသည်ပါးစပ်ကြီးရဲ့ စကားပင်လယ်မှာ
အသက်လေးဆယ်နား ကပ်နေတာတောင်
အနေအထိုင် မတတ်သေးဘူးလို့
ရေနစ်နစ် နေရသေး။

တကယ်တော့
ဒါ သူ့မိမိတိုင်း ဖမိမိတိုင်းပါ
သူ့နဲ့ညှိသိမိမိမူပါ
သူ့ယဉ်ကျေးတဲ့ သွေးကြောပါ
နတ်ဆိုးတို့ပါးစပ်မှာ
ပလပ်ခံရတဲ့
သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွင်းသားပါ။

ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) ၁၉၈၉

Hand-drawn
by [illegible]

MAY
THURS 1994.

အထက်တန်းကျတဲ့ရေ

အနုပညာ နွေဦးပေါက် ရာသီကို မညာချင်ဘူး။
လှိုင်းပုတ်ခတ်ခံ ကျောက်ဆောင်ကို မညာချင်ဘူး။
အဆုတ်ရဲ့ အလုပ်ကို မညာချင်ဘူး။
သစ်သီးတစ်လုံးသီးတိုင်း သင်တို့အတွက်ဖြစ်တယ်။
ပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်တိုင်း သင်တို့အတွက် ဖြစ်တယ်။

အချစ်ရေ
ညစ်ညမ်းတဲ့ လမ်းမများနဲ့
ငါ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သာ
သစ္စာရှိခဲ့ပါစေတော့
ဆဟာရကို
အာဟာရလို့ထင်တယ်။

(၁)

အဲသည်လိုနဲ့
မပျော်ရွှင်တဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်အတွက်
လက်ဆောင်တွေ ပေးခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အချစ်ရေး အဆင်မပြေတဲ့
အခန်းထဲက ကြေးမီးခြစ်ကြီးအတွက်လည်း
သစ်သီးအချို့တွေ ယူဆောင်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ရူးသွပ်နေတဲ့ နွေဦးလေအတွက်လည်း
အိပ်မက်လှလှတစ်စုံ
လုံခြုံစွာ ပေးပို့လိုက်ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ခရီးထွက်သွားတဲ့
စီးကရက်များနဲ့လည်း
စာအမြန် ဆက်သွယ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
လေကမြွေချသွားတဲ့
မသေချာမှုတွေအတွက်
သီချင်းလက်ဆောင်ပို့ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
နှင်းမရှိတဲ့ ဆောင်းအတွက်လည်း
ကောင်းကင်တစ်ခုပေးခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ဘဝအတွက်
ဇလဗေဒ အချက်အလက်တွေလည်း
ဆက်လက်စုဆောင်းခဲ့ပြီ။

မေမေရေ
မြစ်တွေကို ကျွန်တော်စီးခဲ့ပေါ့။

(၂)

အသက်အပိုင်းအခြားတွေလည်း
နက်ရှိုင်းသွားခဲ့ပြီ။

အပူအအေးလေမိုး
အခိုးအငွေ့အရွေ့
အတွေ့အကြုံ အမှီအမှား
အားလုံးကို စားသုံးခဲ့ဖူး
။ ရူးသွပ်စွာ ခူးဆွတ်ခဲ့ဖူး
နူးညွတ်စွာလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ဖူးပြီ။

ရန်အထွေထွေကြောင့်
ဌာနကြွေခဲ့ပြီ
ရန်အပေါင်းကြောင့်
ဉာဏ်ပိုကောင်းခဲ့ပြီ။

ဘေးဥပါဒ်အထွေထွေကြောင့်
အသက်ဓာတ်လည်း
ပိုမိုလတ်ဆတ်ခဲ့ပြီ။

လူဆိုတာ လူဇာတ်လိုအပ်တာပဲ
အရှုံးအမြတ်
အမုန်းနဲ့မေတ္တာဇာတ်
အဖိုဇာတ် အမဇာတ်
လူတွေမှာ
ပင်ကိုအရပင် လိုအပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား
ကျောက်ဒဏ်ရာကို
လောကတံထွာလို့ စွဲမှတ်
စာတစ်အုပ်လို
အသာထုတ်ဖတ်သွားရုံပါပဲလေ။

အဲသည်လိုနဲ့
ရေချိုးချင်တဲ့ မိုးဥတုအတွက်
ရုပ်ရှင်လက်မှတ် တစ်စောင်ပေးခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ကော်ဖီမသောက်တတ်တဲ့
ကြောက်ရွံ့မှုများအတွက်လည်း
ဘရန်ဒီတစ်ခွက် ဝယ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ချစ်သူရဲ့အနမ်းတွေဖို့
လမ်းဖောက်ပေးခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ဒဏ်ရာရခဲ့တဲ့
ကန္တာရနှစ်များနဲ့လည်း
သစ္စာထားခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အမှန်တရားကိုလည်း
ထမင်းစားဖိတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
နေကြာပွင့်တွေကိုလည်း
နေသာခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အဆိပ်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ခဲ့တဲ့
အိပ်မက်တွေကိုလည်း
ဘိလပ်ရည် တိုက်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
လူ့နယ်ပယ်ရဲ့
အနည်အနှစ်များအတွက်လည်း
အထည်အသစ်အဆန်းတွေ
လက်ကမ်းခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
လွတ်လပ်ရေးကဗျာအတွက်
မြေကွက်တစ်ကွက် ထွန်ယက်ပြီးခဲ့ပြီ။

ရန်သူမဲ့ ဘဝမှာလည်း
ငါကျွန်တော် မပျော်တတ်တော့ပါ၊
ချစ်သူမဲ့ ဘဝမှာလည်း
ငါကျွန်တော် မနေတတ်တော့ပါ၊
ပိုလျှံသောရေ
ပရိုတိုနီးအစအနအလေအလွင့်
စံလွန်ဖိအားအဆင့်ဆင့်ဖြင့်
ငါ့အသက်ရှူပွင့်များ
ကောင်းမွန် ခိုင်မာစွာပင်
ရင်မောခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
လူ့ဘဝကို ယူဇနပင်လေးမှာ အသာချိတ်

ဒူးယားတစ်လိပ်နဲ့လည်း
အိပ်ပျော်တတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ဘဝရဲ့ဝန်ဆောင်အား
လောကကြီးကို
ဥယျာဉ်အသွင် တင်ဆောင်သွားနိုင်ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အလိုမပြည့်မှုကို
ငါအလိုရှိခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
နာကျင်မှုတွေလည်း အရသာဖြစ်ခဲ့ပေါ့။

အချစ်ရေ
ကန်ရေကို ငုံ့ကိုင်းနေတဲ့
ကံ့ကော်ကိုင်းတစ်ကိုင်းလို့ နေတတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ချိုပေါ့ကျ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လို
အသက်ရှင်တတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ဘဝရဲ့ဒဏ်ခံအား
ဂုဏ်သတ္တိတွေ မြင့်မားခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
စံပယ်တစ်ပွင့်လို
တကယ်ပွင့်မယ်ဆိုရင်
တင့်တယ်စွာ ပွင့်နိုင်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အရသာချဉ်စူးစူး
ဆူးဖက်သော်လည်း ခူးရက်စရာမမြင်တဲ့
ဆူးပင်တစ်ပင်လို
ယဉ်ကျေးစွာ ငေါနေတတ်ခဲ့ပြီ။

အို . . .

ငါအိပ်ခဲ့သော အိပ်မက်တို့

ငါရိပ်ခဲ့သော အရိပ်တို့

ငါမျှားသော ငါးကို ငါစားခဲ့ရချေပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့

ကြံ့သမျှ ဖုန်မထတော့ပါ

ဘဝကို အရသာ တစ်မိမ့်ခံ

ပင်လယ်စင်ရော်တွေလို

ပျော်ရွှင်စွာ ပျံ့ဝဲနိုင်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့

အသက်သုံးဆယ့်တစ်ဆိုတဲ့ ခွက်တစ်ခုမှာ

လူ့နယ်ပယ်ရဲ့ ထုထည်တွေ

ကယ်လိုရီတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ရေထု မြေထု လေထုနှင့် သေမှုတွေကြား

မယားနဲ့တရား ဆားခပ်လို့စားတော့မယ်

နေမှုက

ပါးလှပ်ထူထပ် လှပလှချည်ရဲ့

ငါတပ်မက်ခဲ့ချေပြီ။

အချစ်ရေ
လူတွေက
တူတံဆိပ် ထောပတ်ကိုလည်း
ကိုးကွယ်ကြတယ်။

ဘဝလမ်းခရီးဟာ
ဝမ်းမီးနဲ့ ပြီးရမှာလား
ငှက်ဆိတ်တဲ့ သစ်စည်းတစ်စည်းမှာတောင်
အဓိပ္ပာယ်တွေ သိပ်သည်းခဲ့ပါတယ်။

အဲသည်လိုနဲ့
နေညိုချိန် “ဘား” ကလေးမှာ
ဘဝကို ခပ်ပါးပါးလှီးရင်း
ကမ္ဘာလောကကြီးကိုလည်း
အရက်နဲ့ မြည်းတတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အချို့ရှာ တမာတွေ့သော်လည်း
“ဂျိုကာ” မပါဘဲ ဒေါင်းတတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အငိုအရယ် ဇာတ်တွေကြား
ချိုချဉ်ငန်စပ်
အရသာဇာတ်တွေကြား
ဘဝကို အမြတ်တနိုး ထမ်းပိုးခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
“အဲလဗတ်ကမူး” နဲ့ “ခြူး” ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း
ဆိုးရွားတဲ့ ရာသီဥတုကိုလည်း
ကဗျာနဲ့ ပြုပြင်တတ်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
အထူးထူး အပြားပြားသော ဆူးကြားမှ
လူလားမြောက်ရန် သိခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
နေ့များရဲ့ အစိုအခြောက်
ရွှေသားနဲ့ နွေပိတောက်ကို
အပျိုပေါက်လို ငြိခဲ့ပြီ။

အဲသည်လိုနဲ့
ဟောသည် အိုဇုန်းဓာတ်အလွှာထဲမှာ
မင်းသမီး ချိုပြုံးကလည်း
ဟိုတုန်းကလိုပါပဲ
အနုပညာ စံပယ်အပြုံးတွေနဲ့
ဟောသည်
အာကာလွင်ပြင် မိုးအခုံးကြီးကိုလေ
ရစ်ဖွဲ့နှောင်ထုံးဆဲပါလား
သွေးကြောထဲကို တိုက်ရိုက် ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူငယ်ချင်းရေ
မောင်ချောနွယ်ရေ
ကမ္ဘာကြီးရေ
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မျှပင်
တည်ခင်းဧည့်မခံနိုင်သော
အမှန်တရားထံ လာလည်ပါ။

အေဒီ- ၁၉၈၈၊ မတ်လ (၁၃) ရက်
သီရိခေတ္တရာမြို့
နွေဦးကဗျာမဂ္ဂဇင်း အမှတ် (၁) ၁၉၈၈၊ ဇွန်

အခွန်တော်မဲ့ရာသီဥတု

[၁]

လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို
ရှုမဝဖိနပ်လို စီးထားလိုက်တယ်၊
ခပ်ချောချောလှလှ ကောင်မလေးနဲ့
ဆက်ဆံရသလိုပဲပ
ဟန်ပန်လည်းကျ
အရသာလည်းရှိ
လူ့ဘဝဟာ
သည်လောက်တော့ အရသာရှိမှပေါ့။

မင်းဟာ ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းပါပဲ
အငြိမ့်မင်းသမီးလေး “နှင်း” ရဲ့
အနုပညာလည်းရှိ
လိင်ခွန်အားလည်းရှိ
ဒါကိုမှ ငါမသိတတ်ရင်
မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ့်
ပေါင်မုန့် ဖုတ်စားတတ်တာဟာ
မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ့်
ဥစ္စာခန့်ခူးစားတာဟာ
မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ့်
ရက်ကော်ဒါလုတ်ဖွင့်တာဟာ
ဒါတွေဟာ
စိတ်ရဲ့ “အင်းနားကျွတ်” တွေပါကွယ့်
ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့
အချစ်ကိုဆင်ခြင်မကြည့်ရင်
ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့
မင်းသမီး ‘နှင်း’ ကို ဆင်ခြင်မကြည့်ရင်
ပျော်ရွှင်မှုဟာ
လင်ကောင်းသားကောင်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့
အချစ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရအောင်
မောင်တို့ရဲ့ ။
ပျော်ရွှင်မှုတွေ
မုန်လာဥလုပ်နေလေပေါ့။

[၂]

စိတ်ဓာတ်ကျညောင်းရောဂါကို
အကနဲ့ ပျော့ပျောင်းပါစေကွယ့်
အသက်ဓာတ်ကို တပ်ဆင်ပြီး ပျံဝဲကြ
ပန်းချီကားကို နားဆင်
ဂီတကိုကြည့်ရှု
ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ
မသန်ရေတွေကို အလုပ်မလုပ်ပါစေနဲ့ကွယ့်

အာရုံကိုဖောက်ခွဲပါ
ပေါက်ကွဲသွားပါစေ
မစားရက်ရင်
အိပ်မက်တွေ လောက်တက်ကုန်မှာပေါ့။

ဒန်ခွက်ပိန်ခြောက်ခြောက်နဲ့
ရေသောက်ခွင့်မပေးကြပါနဲ့
သူဟာလည်း
လူတစ်ယောက်ပါပဲကွယ့်
ဝိုင်တစ်ခွက်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်
စတိုင်နဲ့ သောက်ပါစေကွယ့်။

ဂျက်ကလင်းကို ကြည့်ရတာ
ထမင်းတော့ဆာတာပေါ့
ဒါပေမယ့်
ဣတ္ထိယကို မှီဝဲပါ
ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားကို
ပြန်ဆွဲငင်ထားမှ ဖြစ်ပေမယ်။

ဘဝလွင်ပြင်ပေါ်မှာ
ရင်ခုန်သံတွေ သစ်တော်သီးဖြစ်ခဲ့ရင်
စစ်ဆိုတာ
အသည်းတစ်ခြား အူတစ်ခြားနဲ့
ဖွဲ့မျှသာဖြစ်သွားပေလိမ့်မယ်။

[၃]

ထိခြင်းငါးပါးဟာ
ဂီတရဲ့သံမဏိကြိုးချောင်းတွေဖြစ်ရဲ့
ဟာဝိုင်ယီနာနတ်ခင်းများဖို့
နှင်းထဲကလယ်ကွင်းများဖို့
သီချင်းဟစ်ပါ
စိတ်တွေ အက်စစ်ဖြစ်နေပေါ့
ပင်နယ်စလင်ဟာ
နှလုံးသွေးရပ်ခဲ့ပေါ့။

တတိယကမ္ဘာဟာ
ဖိနပ်မှမပါဘဲကွယ်
ကြည့်စမ်း ပျော့စိစိနဲ့
ပက်ကျိလားကွယ့်
မာဆတ်ဆတ်နဲ့
ကျောက်ခဲညှပ်မုန့်တစ်ခုလားကွယ့်
မဟုတ်ဘူး-- မဟုတ်ဘူးထင်တယ်
သုတေသနစာတမ်းတစ်ခုပါတဲ့၊
မဟုတ်ဘူး -- မဟုတ်ဘူး
“ဂျန်ဒင်းဗား” ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လားကွယ့်
မဟုတ်ဘူး -- မဟုတ်လောက်ဘူး
အချစ်ရူးသူ “ဂျူးလိယက်”
မဟုတ်ပါဘူး
ဥက္ကလာဟိုးမားက ဂျုံခင်းတွေပါ
မဟုတ်ပါဘူးကွယ့်
“အာဆူလာ” ရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားပါ
မဟုတ်ဘူးဟေ့ -- မဟုတ်ဘူး
ဆူးမရှိတဲ့ ဘိန်းပွင့်အလောင်းပါ
အို ----ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ
လောကကိုဖျားယောင်းဖို့ပဲလိုတယ်
မကောင်းမှုမှာ နစ်ချေပေါ့
စိတ်ရဲ့ သိပ်သည်းမှုကို
သိပ္ပံပညာ အန်မတုနိုင်ပါဘူးကွယ့်။

[၄]

အမြောက်ကျည်ဆံဟာ

ပန်းအိုးအဖြစ်နဲ့ပဲ

အရိုးထုတ်တော့မယ်တဲ့ အချစ်ရေ

တို့တွေ

ကျောက်စရစ်ဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးကွယ့်။

ဘဝရဲ့ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ

နယူယောက်မြို့ကြီး လမ်းလျှောက်နေခဲ့ပြီ

ပိတောက်တွေ ဝတ်လစ်စားလစ်ခင်းကျင်းချေပေါ့

“ဒေစီကျော်ဝင်း” နဲ့ “ဆစ်ဒနီတံတား”

စီးဆင်းသွားနေပေါ့။

သီအိုရီအသေတစ်ခုနဲ့
လူ့မြေကို မပေကျံပါစေနဲ့ကွယ့်
ဂန္ဓမာပန်းတစ်ပွင့်လောက်မှ
အချစ်နဲ့အလှကို
သဘောမပေါက်ကြသူတို့ရဲ့
လောကရဲ့ အတွင်းပိုင်းကျကျမှာ
လောကဓံတရားဟာ
ကဗျာနဲ့မေထုန်မီဝဲခဲ့ပေါ့
ဘဲသားမုန့်ပဲ ခေါင်းထဲရှိကြ
မုသားကျမ်းနဲ့ ညစ်ညမ်းမှုထုဆစ်ကြ
လောကရှိရှိသမျှ
အပွင့်အခိုင် အသီးတွေဟာ
[သစ်တောက ရတဲ့သစ်သားနဲ့သစ်တော]
သူတို့နဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုတာ
မသိကြချေဘူး။

ကာလသုံးပါးမရှိတဲ့ ကိတ်မုန့်ကိုစားကြပြီး
ကိတ်မုန့်လိုပဲ အစားခံကြနဲ့

အနုပညာတစ်ရပ်ကိုဖြင့်
ဆံပင်မညှပ်ခဲ့ကြပါနဲ့ကွယ်တို့ရဲ့
လောကဓာတ်ဟာ
ကြည်လင်စွာ ကပ်ငြိခဲ့ချေပေါ့
အဲသည်မှာ။

[၅]

သီချင်းဆိုကြ မောင်တို့ရဲ့
တင်တင်ဝင်းမှာ လင်မရှိသေးပါဘူးကွယ့်
လိပ်ပြာလှလှနဲ့
အိပ်ရာခွဲကြပါကွယ့်
ကမ္ဘာကြီးကို အသစ်ပြန်စတင်ကြရအောင်။

ဥစ္စာဓနတွေနဲ့
ဘဝကို မပုပ်သိုးပါစေနဲ့ကွယ့်
အော်ဂင်ခလုတ်တွေနဲ့
ပုတ်တလုတ်ရေကန်လေးဟာ
အမှန်ပဲသာယာပါပေရဲ့။

စပျစ်တစ်ခိုင်တော့
သင်တို့ငါတို့ သီးနှံကြတာပဲ
ဘဝရဲ့အဆင်းဟာ ထမင်းမဟုတ်ချေဘူး
မပုပ်သိုးအောင် ဆေးစီရင်ကြ
ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရေရောတယ်။

ကြည်လင်မှုကို ခြေဆေးကြ
ကလေးတွေသောက်တဲ့ ရေမှာ
ငွေတွေကြေးတွေ မပါစေနဲ့
ကမ္ဘာကြီးဟာ မှန်မှန်လည်ပတ်နေတယ်။

လိုအပ်ရင်ထပ်လုပ်
မဟုတ်တာတွေဟာ ပုပ်သိုးတယ်။

ဟုတ်တာတွေဟာ သိုးသားမဟုတ်ချေဘူး
ပိုးတွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန်
မောင်ပုံစောင်းတတ်ရမယ်။

[၆]

အမြတ်ဆုံးတရားများ
ကပ်သုံးပါးကျော်ရုံတင်မဟုတ်
မြင်ရဲ့မဟုတ်လားမိတ်ဆွေ
ရွှေလျားမှုစွမ်းအင်တွေ
မြင်ကွင်းကျယ်ဖြစ်ခဲ့ပေါ့။

ကိုလံဘတ်(စ်)သာ
ကမ္ဘာကြီးကျယ်တယ်လို့ မယူဆခဲ့ရင်
နယူးယောက်မြို့ကြီး
လှပခဲ့မှာ မဟုတ်ချေဘူး။

လူသားနဲ့ကမ္ဘာကြီးခင်ဗျား
မောင်ချောနွယ်ကို
ချိုမြိန်ဖွယ်အချိန်များအကြောင်း
အိပ်မက်ခွင့် ပေးတော်မူပါ
၂၀ရာစုနောက်ဆုံးပတ်မှာ
နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ။

[၁၉၇၇]

ပင်လယ်မဂ္ဂဇင်း အမှတ် [၂]

၁၉၉၃ ၊ ဖေဖော်ဝါရီ

64:4: 48.07.157

NOT THOSE - 1914.

ကြမ်းပိုးများတဲ့အိမ်ရာ

အမှန်မတော့
ကမ္ဘာကြီး သာယာပျော်ရွှင်ဘွယ်ကောင်းအောင်
လူဆန်ပြီး
သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့
စိတ်ကူးကောင်းသူတွေက
တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်တယ်။
မောင်ချောနွယ်ဟာ
အဲသည်အစားထဲကဖြစ်လေရဲ့။

ရေညှိစိမ်းပုတ်
ဖုံးလွှမ်းအုပ်တွဲ
အုတ်တံတိုင်းပေါ်က
ပခိုင်းပွင့်လေ
သင့်ကိုဖျားယောင်းနေခဲ့ပေါ့
ပန်းပွင့်ထဲက
ဝတ်ရည်လေးကို
သူတို့ကွပ်မျက်ခဲ့လို့
သင်နဲ့ငါ
လာရောက်စေးကပ်ငြိတွယ်ခဲ့ကြရဲ့။

စိုထိုင်းဆတွေ မှိုတက်
မှိုပေါ်မှာ
ပက်ကျိဟာ တွားသွားရဲ့
နှေးတာမြန်တာက ကိစ္စမရှိဘူးလေ
သွားမသွားက ကိစ္စရှိပေရဲ့။

ကမ္ဘာလောကကြီးကို
ယုယသူဟာ
မောင်ချောနွယ်
ဖော်ဝေး
အောင်ချိမ့်နဲ့
သုခမိန့်လှိုင်တို့ဖြစ်ကြရဲ့။

ကမ္ဘာကြီးနဲ့စိမ်းသူဟာလဲ
သူတို့ပဲဖြစ်ကြတယ်။

ရေခဲတွေအရည်ပျော်ရန်
ငါ့ကိုခေါ်ပါ
မောင်ချောနွယ်ကိုခေါ်ပါ
ဖော်ဝေးကိုခေါ်ပါ။

မပူသေးတဲ့ရေ
ဆူရန်
ငါ့ကိုခေါ်ပါ
ဖော်ဝေးကိုခေါ်ပါ
မောင်ချောနွယ်ကိုခေါ်ပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမပြောပါဘူးဗျာ
ကျွန်တော်ထမင်းစားတတ်ပါတယ်
ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ
ဟာဝိုင်ယီကျွန်းလေး ရှိပါတယ်
လူရွန်းရှိပါတယ်
ရွန်ကိ ရှိပါတယ်
ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ
တင်နီဆင်ရဲ့ ကျောက်မျက်ရွဲများ ရှိပါတယ်။

တို့တွေဟာ
ရေဒီယမ်သတ္တုကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိသူ ဖြစ်ရဲ့
မဒမ်ကျပျူရီဖြစ်ရဲ့
အယ်ဒီဆင်ဖြစ်ရဲ့။

တို့တွေဟာ
အရောင်အဆင်းရဲ့အသံကို
စိုက်ပျိုးနိုင်သူဖြစ်ရဲ့
ပီကာဆိုဖြစ်ရဲ့
ဗင်ဂိုးဖြစ်ရဲ့။

တို့တွေဟာ
အရာဝတ္ထုတွေရဲ့
အလျားလေးဖက် ထုလေးဖက်ကို
စမ်းသပ်မိသူတွေဖြစ်ရဲ့
ဟီရာကလီးတပ်(စ်)ဖြစ်ရဲ့။
မာ့(က်စ်)ဖြစ်ရဲ့။

တို့တွေဟာ
သံတွေ ခဲတွေကို
တောင်ပံတွေ
တပ်ဆင်နိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်ရဲ့
ဗီသိုဗင်ဖြစ်ရဲ့
ရှိုပင်ဖြစ်ရဲ့။

အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေပင်
ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်နေရာ
အဆိပ်မရှိတဲ့ လင်းမြွေ
ဟင်းနှစ်ခွက်ဖြစ်လေပေါ့ခုခါ။

ကျောင်းပြေးဖူးလား
အိမ်ပြေးဖူးလား
ရည်းစားနဲ့ကွဲဖူးလား
ဖဲရှုံးဖူးလား
ဂျင်တိုက်ဖူးလား
လူမိုက်တွေနဲ့ ရိုက်ဖူးလား
ဆေးရှူဖူးလား
အရက်သောက်ဖူးလား
ပဲခြပ်အိမ်ရောက်ဖူးလား
အပေါင်ဆိုင်ရောက်ဖူးလား
သင်ဟာလူမို့
အပူတစ်ခုထဲတော့
မလိုအပ်တန်ရာ။

ကန်ရေကိုသောက်ပါ
ဖန်ကလပ်ထဲကရေကိုသောက်ပါ
ကမ္ဘာထဲမှာ
ဘယ်လိုဖူးပွင့်မှာလဲ
အိမ်ဆိုတာ
ဖဲထုပ်လေးတစ်ထုပ်ရှိမှ
ပျော်စရာကောင်းပေမပေါ့။

မိတ်ဆွေ၊ ဘုရားသခင်
လူငယ်နဲ့ အနုပညာ
အတူနေပါစေ
ကမ္ဘာကြီးကို ပျော်ရွှင်ပါစေ။

ကော်ဖီရောင် နေမင်းကြီးထဲမှာ
မြစ်ဟာ
ပျင်းရိစွာ စီးဆင်းလို့
ဘယ်တော့မှ
ဟောင်းလိမ့်မယ်မဟုတ်တဲ့
အချစ်သီချင်းလေးကို နားထောင်ပါ
၁၅-နှစ်သားက သီဆိုလို့နေလေမှာ။

မွန်တီကို ရေလက်ကြားလေးမှာ
ရွှင်ပျော်ပျော်ဖဲဝိုင်းလေး
သွားကျင်းပဖို့
ကမ္ဘာကြီးဟာ
ရွှေအိုရောင်တောအုပ်တစ်ခုလို့
ကျွန်ုပ်တို့
ယူဆနှုတ်ဆက်ထားခဲ့ကြဖို့
လာလေ။

“လိနင်”ကို
သင်မညာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား
သင်
“ချေ” ကို မညာခဲ့ဘူးမဟုတ်လား
ကျွန်ုပ်သိပါတယ်
နွေးထွေးမှုဟာ
ဈေးကြီး
ဝေးကွာ
သင်ကဗျာလဲစပ်တတ်ရဲ့ မဟုတ်လား။

သင် “ဝင်စတန်ချာချီ” ကို
လိမ်ညာခဲ့တာတော့ရှိပါစေ။

ဆံပင်ဘယ်ခွဲနဲ့
အသည်းရောင်ကိုင်းနေတဲ့
မောင်ချောနွယ်
စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလှပေရဲ့
ကမ္ဘာထဲမှာ
မောင်ချောနွယ်
ချောင်းကောလေး မဖြစ်ချင်ပါ။

ဗလာစည်တွေက
တယ်ပြီးမြည်နေကြသကိုး
ကမ္ဘာကြီးကလဲ
နာမကျန်းဘူး မဟုတ်လား။

ငွေရှာခြင်းအတတ်
မတတ်တာနဲ့ မတတ်ချင်တာနှစ်ခု
နှစ်ခုလုံး မွေးမြူရေး မအောင်မြင်ပါ

မကာအိုမြို့က
အမှတ်ကိုး “ဘယ်လိုဒူဆေးလ်” မှာ
“မာဂရက်လီး” ဟာနေထိုင်ပါတယ်
သီရိခေတ္တရာပြည်က
တောင်ပေါ်လမ်းကွေ့မှာ
ကျွန်တော်တို့ဟာနေထိုင်လို့
မကာအိုမြို့ကသူနှင့်
မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်
ဘော့ဒိုင်လင်ကို သိပါတယ်
စိုင်းထီးဆိုင်ကိုသိပါတယ်
မွန်တီကို ရေလက်ကြားလေးကိုသိပါတယ်
“သည်ကွိုက်ဒွန်” ကို သိပါတယ်
သံမဏိသူရဲကောင်းကို သိပါတယ်
အနုမြူကို သိပါတယ်
ဂေါ်ဒီယက်ကိုသိပါတယ်
မာကူတာကို သိပါတယ်
ခင်သန်းနုကို သိပါတယ်
ပုဒ်မ၃၂၀ကို သိပါတယ်
ညိုနီကို သိပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ
ကြယ်တွေကို ရေတွက်ဖူးလေရဲ့
လူသားရဲ့ဒုက္ခကို
ငါးမျှားခဲ့ပေရဲ့။

ကမ္ဘာထဲမှာ
ကျွန်တော်သိတာတွေအများကြီးပါ
ပွဲစားလေးမောင်ဘတင့်နဲ့
ဘိန်းစားငပိန်ကိုလဲ သိခဲ့ပါရဲ့
ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်အများကြီးကိုပဲ
မရခဲ့ပါလား။

အများကြီးကို သိပြီး
တစ်ခုမှ မရဘူးဆိုရင်
ဘော့ဒိုင်လင်ကို မသိပါရစေနဲ့
စိုင်းထီးဆိုင်ကို မသိပါရစေနဲ့
မသိပါရစေနဲ့
မသိပါရစေနဲ့
သိပြီးသားနဲ့ မသိရသေးတဲ့အားလုံးကို
မသိပါရစေနဲ့
ခင်သန်းနုကိုလဲ မသိပါရစေနဲ့လား။

ငါ

မာရ်နတ်ကို ယုံခဲ့ပေါ့

ပိုးကိုက်လေတဲ့

သစ်ရွက်လောက်မှ

တန်ဖိုးမရှိ ဥပဓိရုပ်မကောင်းလေခဲ့

စိတ်ကူးကောင်းသူရဲ့

ပျော်ရွှင်ဖွယ်လူသားကမ္ဘာ

ကျွဲပုခုံးထခဲ့ပေါ့

အားလုံးဟာ။

၂၄နာရီတို့

တရားမဲ့

ကောက်ကျစ်

ငိုကြွေး

သစ္စာမဲ့

၂၄နာရီတို့

သောကဒုက္ခတို့သာ

ယက်ဖွဲ့ခဲ့လေပေါ့။

ကမ္ဘာထဲကရနံ့တွေ
မရှူချင်တော့ဘူး။

ကမ္ဘာထဲကသစ်သီးတွေ
မစားချင်တော့ဘူး
ကမ္ဘာထဲကရေကို
မသောက်ချင်တော့ဘူး

မှောင်မှန်းမသိမှောင်မှောင်လာတယ်
မှောင်မှန်းသိတော့
ပိုပြီးမှောင်တယ်။

ကမ္ဘာထဲက
အချို့ဆုံးသစ်သီးကို
သောက်ပါရစေ။

ကမ္ဘာထဲက
အမွှေးဆုံးပန်းကို
စားပါရစေ။

ကမ္ဘာထဲက
အသန့်စင်ဆုံးရေကို
ရှူပါရစေ။

အသာယာဆုံး ရာသီဥတုဟာ
တို့တွေဖြစ်ဖို့ရှိတော့ရဲ့
လိုက်ခဲ့တော့မြနန္ဒာရယ်
အဆိုးဆုံးရာသီဥတုဟာ
တို့တွေဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။

တရားမစောင့်တဲ့နတ်ကို
ကြိမ်တို့လေပေါ့ငါ့ကဗျာ။

ဘဝဟာမြက်ရိုင်းထူ
လူတွေဟာ
စည်းစိမ်နေကိုသာ
လုယူဖို့စဉ်းစားကြပြီး
ဒုက္ခသောကတွေကိုတော့
လုယူဖို့
နည်းနည်းမှ မကြိုးစားကြဘူး။

ငါ့သေခွက်မှာ
တက်တက်ပြောင်နေပြီ
ကမ္ဘာလောကကြီးကတော့
ဖိုးထောင်
ဂျိုးထောင်ရင်
ငြိမ်နေတော့တာပဲ။

ဘဝကိုသုတေသနလုပ်ပါ
မြောင်းကပုပ်တာ
မြောင်းထဲကျတဲ့
ရွှေပုပ်တာ မဟုတ်ဘူး
တို့တွေဟာ
ကဗျာဆရာပဲ
မြောင်းကပုပ်တာ။

နတ်ရေကန်ထဲခုန်ဆင်းမယ်တဲ့
ဘယ်နှယ့်၁၆နှစ် ဖြစ်နိုင်မှလဲ
ကဗျာနို့စို့ခွေးလေးရယ်။

အနုပညာနဲ့လူသားသိက္ခာကို
အဆိပ်မခပ်ခဲ့ပါ
နေရောင်ခြည်ရှိရာအရပ်မှာ
နေပါရစေ
ကျွန်ုပ်သည်
သင့်ကို ပျော်ရွှင်ပါစေ
သင်ဟာ
အမတ်လောင်းပေလား
မျက်စိတစ်ဖက်စောင်းခဲ့ရဲ့။

ကမ္ဘာထဲမှာ ဆားခပ်တိုင်းငန်မသွားတဲ့
အရာနှစ်ခုရှိလေရဲ့
ပင်ကိုယ်က ငန်နေတဲ့
ပင်လယ်ဖြစ်ပြီး
ပင်ကိုယ်က မပြောင်းတဲ့
အမှန်တရားတို့ဖြစ်ရဲ့။

စစ်လိုလားသူဟာ
အန်ကောဝပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
သိုးကျောင်းသားလေးနို့ဗက်(စ်)
ဂျူးမလေးအက်စသာနဲ့
ပေါလ်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။

ကမ္ဘာထဲမှာ
ငြိမ်းချမ်းရေးချစ်သူဟာ
ဟစ်တလာ
တင်နီဟေကာနဲ့
မူဆိုလိုနီတို့ ဖြစ်ကြရဲ့။

ကမ္ဘာထဲမှာ
စာသင်ကျောင်းဟာ
ပျင်းဘွယ်ကောင်းရဲ့
ပန်းခြံဟာ
ချမ်းမြေ့ဘွယ်ကောင်းပြီး
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟာ
တည်ငြိမ်လို့
အချိန်ဟာ
နာရီခိုင်ခွက်ထဲအကျဉ်းကျလို့
တို့တွေက
ဒိုင်ယာရီထဲနေထိုင်ကြတယ်။

လောကကြီးမှာ
လူဖြစ်ရတာလဲ
တကယ်တော့
စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းရဲ့
အိုနာဆစ်ဖြစ်ရတာလဲ
စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းရဲ့။
နစ်ဆင်ဖြစ်ရတာလဲ
စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းရဲ့။

မြန်မာပြည်မှာ
အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးထောင်နိုင်ရင်
သင်ဟာ
လူရာဝင်ဆန့်မှာ အမှန်ပင်
ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးမှန်း
အောက်တန်းစာရေးလေးနဲ့သာကျေနပ်ရင်
ယန်းပေါလ်ဆတ် သီအိုရီကို
ဒုက္ခရှာလို့ သင်မမေးလိုပါနဲ့တော့
ဘယ်အရာမှစောင့်မနေ
ဖြစ်တာသွားခဲ့ပြီ။

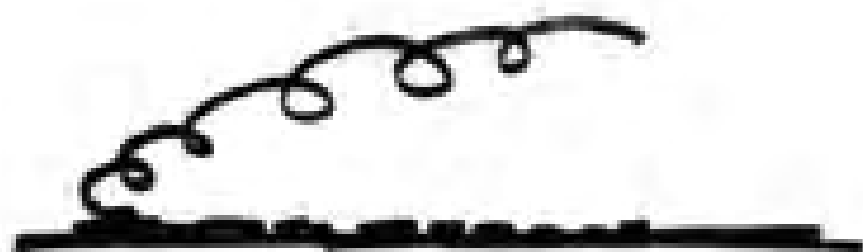
ယနေ့
ကောင်းကင်မှာတို့မြင်ရတဲ့
ကြယ်လေးတွေဟာ
မနေ့ကမြင်ရတဲ့ကြယ်လေးတွေမဟုတ်ဘူးလေ။

ဒုက္ခတွေထဲ
စုန်းစုန်းမြုပ်ခဲ့လေပေါ့
အချစ်ကလေးရယ်
ပိုပြီးချစ်ကြစို့ရဲ့
တို့တတွေ။

ဘဝဟာတို့လက်ထဲကမုန့်လေးပဲဖြစ်တယ်
တို့တွေဟာ
ဇာတ်လိုက်တွေဖြစ်ပြီး
ကမ္ဘာကြီးဟာ
ဖတ်ကောင်းတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ရဲ့
လရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ
ငါ့ရင်ခုန်သံဖြစ်ရဲ့
ပျံသန်းတဲ့ငှက်ရဲ့
အာသာရမက်အားခွန်ဟာ
ငါ့အိပ်မက်ဖြစ်ရဲ့။
မုန့်တိုင်းဟာ
ငါ့ရဲ့ဈာန်ဖြစ်လို့မို့
ခေတ်ဟာ
ငါ့ကဗျာရဲ့ ဗီတာမင်ပရိုတိန်း ဖြစ်လေရဲ့
အချစ်ကလေးရယ်
မင်းမျက်ရည်တွေဟာ
ဂူစတီနာကို မသိခဲ့ဘူးနော်
ရွှန်၂၁မှာ
ဖိနပ်သစ်လေးတစ်ရံဝယ်ခဲ့တယ်။

၁၉၇၅ ၊ မေ ၁၀ သီရိခေတ္တရာ

ရထား

အမြဲတမ်း နောက်ကျသူ နာရီအိုကြီးလို့
အမြဲတမ်း နောက်ကျနေသူ နာရီအိုကြီးကို တင်ဆောင်ကာ
ရထားထွက်ခဲ့ပြီ။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘူတာကို
ထားခဲ့၊
အထီးကျန်ရဲတိုက်ကို
ထားခဲ့၊
ချည်မျှင်နဲ့ ရက်ထားတဲ့ အမရပူရမြို့ကို
ထားခဲ့၊
လေတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသူ
တောင်သမန်အင်းကို
ထားခဲ့၊
သားပျက်ကျသူ သပြေတန်းကို
ထားခဲ့၊
စစ်ပင်ကြီးကိုင်းပြီး တံတားဖြစ်နေတာကို
ထားခဲ့၊
ရထားလာခဲ့ပြီ။

လောကီကြောင်းသမားလေး ရထားလေ
ရထားသွားမှာက
မြစ်မောင်နဲ့ သစ္စာထားတဲ့အရပ်၊

အဲသည်မှာက
နေဟာလည်း မျက်ဖြူလန်လို့ ၊

အဲသည်မှာက
တချို့မြစ်တွေဟာလည်း
အနားယူလို့ပေါ့။

အဲသည်မှာက
တောင်ခိုးနဲ့တိမ်တွေ
လင်ခန်းမယားခန်း အနေအထိုင်တွေကလည်းရှိ၊

အဲသည်မှာက
လဟာပြင်
တောင်တန်းနဲ့မြူတွေ
လူလိုသူလို အနေအထိုင်တွေကလည်းရှိ၊

အဲသည်မှာက
အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခြင်းနဲ့ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့
ခုတော့ မုဆိုးမလေးဘဝရောက်ရသူ
ကမ္ဘာကျော် လီဒိုလမ်းမလည်းရှိ၊

အဲသည်မှာက
ကမ္ဘာမြေ ရင်ဘတ်ထဲက အသည်းနှလုံးဟာ
အစိမ်းရောင် အသွေးအသားရှိ
သခင်ရှာ သခင်ရှားတဲ့ ရတနာတွေ ဘာတွေဖြစ်
အဲသည် ရတနာတွေက
အပျိုဖော်ဝင်ကြ
အပျိုသွေးကြွကြ
ရည်းစားသနာထားကြ
(ကမ္ဘာနဲ့ လူသားနဲ့ပေါ့)
ပြီး -
လင်ယူကြ သားမွေးကြ
မြွေတွေ တွင်းဝင်ဖြောင့်သလို
လျောခနဲ၊
ကြောင်တွေ ပေါ့ပါးသလို ပေါ့ပါးကြ၊
ဆင်တွေလို ခွန်အားဗလ ပြည့်ဝကြတာလည်း
ရှိသပေါ့၊

အဲသည်မှာ
လောကဓံတရားကလည်း ဂျပ်ခုတ်ပုဆိုးယက်နေသမို့
ရထားဟာ
အဲသည်ကို ချစ်တယ်ပေါ့၊

ရထားက
အဲသည်ကို စွဲလမ်းတယ်ပေါ့၊

ရထားက
အဲသည်မှာ ပျော်တယ်ပေါ့၊

ရထားရင်ခေါင်းထဲ
ဘယ်လို ရာသီဥတု ရောက်နေသလဲ
လူတွေ လူတွေ
မသိကြချေဘူး။

ရထားအပေါ် ဗိုလ်ကျစိုးမိုးပြီး
ကိုယ်လိုရာခရီး ရောက်ဖို့ပဲ
စိတ်တွေ
စောနေကြ
ရထားလာခဲ့ပြီလေ။

ရထားပေါ်မှာ
ဗုံသံတွေထဲ
ကျွံကျခဲ့သူ လူငယ်တစ်ယောက်လည်းပါရှိ၊

အဲသည်လူငယ်က ဖြားယောင်းခဲ့လို့မို့
ဆရာဝန်ဘဝ မေ့ခဲ့ရသူ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်းပါရှိ

ရထားတွဲတစ်တွဲလုံး
ငေါက်ငမ်းသူလည်းပါရှိ၊

နွားပွဲပြန် အရက်မူးတောသား
စကားတဖောင်ဖောင်လည်းပါရှိ၊

မြို့တစ်မြို့လုံး
ဝယ်ချမ်း စားသောက်ခဲ့သူလည်းပါရှိ

ဆယ်ဘဝပြောင်းလည်း
သစ္စာမရနိုင်သူလည်းပါရှိ

အရက်မသောက်လိုက်ရတဲ့
မြို့တစ်မြို့လည်းပါရှိ၊

“ငွေကို ရေချိုးချမှ ရောဂါပျောက်တယ်ဗျ”လို့ ပြောပြီး
အမှန်တကယ်
နုလန်ထလာသူလည်းပါရှိ၊

ကားလည်းမရှိ အိမ်လည်းမရှိ
အင်္ကျီလည်းမရှိ
မရှိသူလည်းပါရှိ

မကောင်းမပြောချင်ပေမယ့်
ပြောလိုက်မိပါရဲ့
သုံးလင်ပြောင်းတဲ့ မိန်းမလည်းပါရှိ၊
သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ ရဟန်းလည်း ပါရှိသပေါ့။

ဘယ်တောဝင်ဝင်
ဘယ်တောင်တက်တက်
အရောင်မပြောင်းဘူးဆိုတဲ့
ကင်းလိပ်ချောလည်းပါရှိ

ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူ
သူဆင်းရဲသားလေးလည်းပါရှိ

ဒေသထွက် ရာသီစာလေးတွေလည်းပါရှိ

ကမ္ဘာသုံး ဘာသာစကား ပြောတတ်ရုံနဲ့
အနုပညာရပြီလို့
ဘဝင်မြောက်နေတဲ့သူလည်းပါရှိ

ကြေးစားဘဝမှာ နှုတ်နေသူနဲ့
သူ့ရဲ့ကိုယ်နဲ့လည်းပါရှိ

မုဆိုးခြံက မယားနဲ့ ကွဲနေသူလည်းပါရှိ

နွားခိုး ဘိန်းစားနဲ့ ဘုရားတကာလည်း
ပါရှိခဲ့တယ်ပေါ့
ရထားလာခဲ့ပြီ။

ရေနစ်နေတဲ့ ကျောက်ခဲရဲ့
တသွင်သွင်မျက်ရည်လည်းပါရှိ

ခါးတောင်းကျိုက်ပြုတ်ကျတဲ့
ချောတိုင်တက်သမားလည်းပါရှိ

ရထားဟာ

ကုန်သည်လေမှန်တွေကိုလည်း

သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

ရွှေဘိုမြင်းပေါက်စတွေကိုလည်း

သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

ကြက်ခြင်းနဲ့ ကြက်ခြင်းထဲက ကြက်တွေကိုလည်း

သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

သဲကန္တာရ အသွင်ပြောင်း နေထိုင်တဲ့

ပင်လယ်ကိုလည်း

သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

မြို့အရက် တောအရက်တွေကို

အားပေး သောက်သုံးခဲ့ရ

သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

ညအနေအထိုင်နဲ့ နေ့တွေကို
သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

သူဖြတ်ကျော် နင်းမိသမျှ
တံတားတွေကိုလည်း
သူပြန်တင်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

သူကြည့်မိသမျှ
ရှုမျှော်ခင်းတွေ
အဲသည် ရှုမျှော်ခင်းတွေရဲ့
ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေကိုပါ
သူပြန်တင်ဆောင်ခဲ့ရ

ရထားဟာ

သူ့ခေါင်းပေါ်က
ကိလေသာတိမ်တိုက်တွေကိုလည်း
တင်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

သူ့အောက်က

သိမ်ငယ်စိတ်မွေးတဲ့ ချောင်းပေါက်စတွေကိုလည်း

တင်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

သူ့ဘေးဝဲယာက

လောကပါလ တောင်တန်းတွေကိုလည်း

တင်ဆောင်လာခဲ့ရ

ရထားဟာ

လောကီကြောင်းသမားဆိုတော့

မိုင်းမနင်းမိအောင်လည်း

ခများမှာ သတိကထားရသေးသပေါ့။

ဒါပေမယ့်

ရထားလာခဲ့ပါတယ်။

သည်လိုနဲ့

ရထားဟာ

ရပ်ရည် သနားကမားမြို့တွေ
ချိုင်းချေးစော်နံတဲ့ အိုးအိမ်တိုက်တာတွေ
အသံကောင်းတဲ့ တောအုပ်တွေ
အမြဲစိမ်းတောနဲ့ ရွက်ကြွေတော
ကိုယ်လက်နှီးနှောကြ ဒေသတွေ
ဖားတို့ရဲ့ သြဂတ်စတာ လယ်ကွင်းတွေ
သစ်ခုတ်သမား လက်စွမ်းပြ
တောပြောင်ပြောင်တွေ
ပေါင်မုန့်မီးကင်ထားသလို
မြို့တွေ

မုန့်လေပွေလို ရွာတွေ

ရထားဟာ

ဘဏ်စာရေးတစ်ယောက် ငွေတွေရေတွက်သလို
တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ရေတွက်
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေတွက်
တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင် ရေတွက်
အားလုံးကို ရေတွက်
ရထားခရီးဆက်ခဲ့တယ်ပေါ့။

သည်လိုနဲ့
ရထားဟာ
နဘားဆိုတဲ့
အပ်နဖားပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်မှာ
မျက်နှာသစ်ပြီးတဲ့နောက်
ရှေ့ခရီးဆက်မယ်လို့
ရေထိတဲ့ကြောင် အမွှေးခါသလို
သူ့ကိုယ်ကို လှုပ်ခါလိုက်ချိန်မှာ

နှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
မြို့တစ်မြို့
ဘီးလိုမ့်စ ရထားပေါ်
ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပါ
ရထားပေါ် ရထားပါလာခဲ့တာကိုပဲ
ရထားပေါ် ရထားတင်ခဲ့ရတာကိုပဲ

ရထား
စိတ်ပျက်ခဲ့တယ်
ရထားလာခဲ့ပြီ။ ။

မောင်ဆရာမောင်
(၁၉၄၉ -)

၁၉၄၉ - ခုနှစ်မှာ
မဟာသင်္ဃာ ကမ္ဘာ့ပညာရေးကြီးကို
ခွဲဆုံ ဆက်ကြားဖို့
အမေ့သားသိမ်ကနေ
ကမ္ဘာ့ပညာရေးကြီးထဲ ဆောင်နိတယ်။
မောင်ဆရာမောင်

လွန်ဆရာမောင်
မောင်ဆရာမောင်လေး
၃၆။ မောင်ဆရာမောင်၊ မောင်ဆရာမောင်၊ လွန်ဆရာမောင်